

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Qvatvor Theses Theologicae

Froriep, Justus Friedrich

[Erfurt], [MDCCLXXVIII?]

VD18 13413295

urn:nbn:de:gbv:45:1-15818

18

QVATVOR THESES
THEOLOGICAE.

QVAS
PRAESIDE
IVSTO FRIDERICO FRORIEP,
SS. LITERARVM DOCTORE,
THEOLOGIAE AVGVSTANAE CONFESSIONIS IN VNI-
VERSITATE LITERARVM ERFVRTENSI PRO-
FESSORE PRIMARIO &c,

H. L. Q. C.

PROPVGNABIT
GEORGIVS HENR. SIGISM. NERIES,
HAMBVRGENSIS, *SS. LITERARVM CVLTOR,*

A. D. XXX. APRILIS MDCCLXXVIII.

LITERIS NONNII, ACAD. TYP.

18

QVAT
THE

IVSTO FR

SS. L

THEOLOGIAE A

VERSITATE

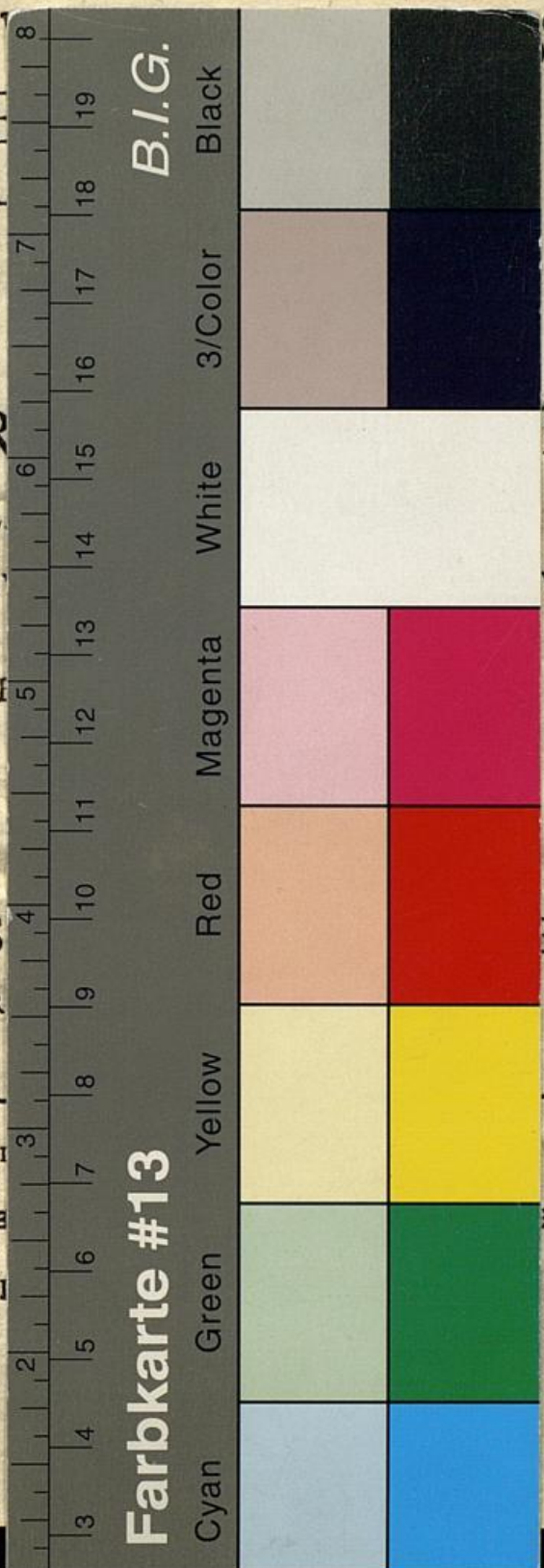
FI

GEORGIVS

HAMBVR

A. 1

LITEL

Farbkarte #13

B.I.G.

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

S

IEP,

VNI.

ES,

OPPVGNABIT THESIVM

primam & secundam

IACOBVS CHRISTOPH. REINHARDT,

Erfurtensis,

reverendi Ministerii Candidatus;

tertiam

HENRICVS ERNESTVS BÜCHNER,

Erfurtensis,

SS. Literarum Cultor¹;

quartam

GEORGIVS MICHAEL SCHVLZE,

Erfurtensis,

SS. Literarum Cultor.

I.

Ultimum Pentateuchi caput Mosem habere nequit auctorem.

Est nobis quidem persuasum, juris judaici illum codicem quinque libris comprehensum a Mose, cui semper eum vindicavit ecclesia tam israelitica quam christiana, fuisse conscriptum; verum dubitare licet, num divinus vates pentateuchum ita ediderit, ut hodie eum legimus. Nam ex nostra sententia Deuteronomii saltem caput trigessimum quartum diversum a Mose habuit auctorem: sive is fuerit Iosua imperator, sive Esra legis peritus, sive alius vir θεοπνευστος. Qui enim fieri potuit, ut Moses ipse suam mortem quaeque illam secuta sunt describeret, ut luctum, cui tristissimae hujus rei causa per triginta dies indulserant Israelitae, enarraret, ut semet ipsum maximis extolleret laudibus et, quod ca-

put rei est, pro certo affirmaret, sepulcrum, in quo collocatum esset quod exuerat corpus, *hodie* omnes & singulos latere? (ולא ידע איש את קברו עד היום הזה) Nos quidem non ignoramus, fuisse, qui contrariam amplecterentur sententiam atque dictam pericopen ipsi Mosi adscriberent: ut Philonem, Iosephum, Origenem, Pfeifferum, alios; sed quae ab iis adducuntur rationes tam leves sunt, tam remotae a probabilitate, a simplicitate, a recta boni interpretis via, ut minime mirum nobis videatur, displicuisse illas quibusdam viris eruditis nec iustae eorum expectationi satisfecisse. Scilicet Iosephus (*) ita: "in sacris libris scripsit Moses se mortuum esse, veritus ne dicere auderent, se propter virtutis magnitudinem ad Deum discessisse." Pfeifferus autem sic: "mors & sepultura Mosi ab ipso Mose descripta est; Qui revelavit ipsi praeterita, de quibus nemini constare alias potuisset, ceu historiam creationis, idem & futura adeoque ipsius mor-

(*) Antiquitatum judaicarum libr. IV. cap. 8. §. 48. pag. 255. edit. Havercamp. Verba graeca ita se habent: γεγραφε δ' αὐτὸν ἐν ταῖς ἱεραῖς βιβλοῖς τεθνεῶτα, δεισας μὴ δι' ὑπερβολὴν τῆς περὶ αὐτὸν ἀρετῆς πρὸς τὸ θεῖον αὐτὸν ἀναχωρησάι τολμησῶσιν εἰπεῖν. Perlegas adnotationem p, in qua Iosephus & Philo inter se conferuntur &c,

"mortem." (*) Vt alia testimonia silentio praetereamus. Sed quis est, qui ejusmodi rationibus persuaderi sibi patiatur, a Mose scripta fuisse, quae ab eo scribi nequiverunt clarissimis & gravissimis demonstrari potest argumentis? Nos ergo, apud quos auctoritas sine ratione nihil valet, negamus, ultimum Pentateuchi caput a Mose suam traxisse originem. Atque gavisi sumus, hanc nostram sententiam, ut et aliam, qua mortuum Israëliitarum legislatorem a Deo sepultum fuisse negamus ac vocem יקבר cum prudentioribus vertimus: sepelientur, sepultus est, man begrub ihn, er ist begraben worden, populo arrisisse, quum utramque nuper sine strepitu de meliori nota commendarem. Sed expertes literarum saepissime docilitate superant iis imbutos. Quo minus autem isti, dum ex auctoritatibus pendent, nobis succenseant, impedit observatio: in nostram descendere sententiam Andream Maffium, Richardum Simonium, Petrum Danielem Huetium, alios viros eruditissimos, sagacissimos, praestantissimos.

(*) Vid. Dubia vexata S. Scripturae, five loca difficiliora veteris testamenti, centur. II. loc. 44. aut, si mavis, Augusti Pfeifferi opera omnia philologica, pag. 170. Ultrajecti, 1704. 4. — Origenes suam protulit sententiam in secundo adversus Celsum libro.

II.

Is, qui Pythonissae Endoreae fraudibus ab inferis excitatus cumque Saulo rege locutus fuisse perhibetur, non fuit Samuel propheta.

Fraudis historia enarratur i Samuelis XXVIII. Tantum enim abest, ut credamus, pie defunctum prophetam ab Endorensi muliere, auxilium praebente Diabolo, in hanc terram fuisse reductum, ut potius nobis persuadeamus, ne glaucoma quidem, quod regi Saul objecerit praestigiatrix, ope diaboli objectum fuisse. Nam etiamsi concedimus, hostem generis humani majorem potestatem habuisse tempore, quod ante Christum natum effluxit, quam quod eundem infecutum est, tamen praestigiae, quarum loco laudato mentio fit, ita comparatae erant, ut ad similitudinem Schroepferianarum auxilio diaboli minime indigerent. Rem vero a pythonissa gestam nihil praeter fraudem fuisse, nec prophetam Samuelem Saulo regi vere apparuisse: multa nos docent. Primo narratio ipsa, accurate perpen-
sa, tum sanctitatis Dei, ejusque justitiae ac sapientiae consideratio, denique amoris divini magnitudo. Ad narrationem ipsam quod attinet, omnes ejus partes, ne illa quidem excepta, in qua tristitia quaevis perturbato regi praedicuntur, astutiam, fraudem, glaucomata idque genus alia prae se ferunt; nec perspicimus, quomodo ex hac narratione rite sequatur, miraculo-

culorum maximum a praestigiatrice editum atque vaticinationes veri nominis ab eadem prolatas fuisse. Porro si persuasum nobis est, Deum sanctum esse, justum, sapientem, fieri nequit, quin credamus, Eum necromantiae illiusque cultoribus adversaturum, leges contra quodcunque praestigiarum genus datas vindicaturum, omnium hominum fraudulentissimis nulla ratione faurum, neque iisdem permissurum esse potestatem miraculorum veri nominis, quae sola veritatis signa sunt, faciendorum. Denique si amorem cogitamus, quo pie defunctos Deus amplectitur, negare & pernegare nos oportet, Eum praestigiatrici Endoreae in potestatem tradidisse beatum Samuelem, ut divinam legem ea violaret, mendaciumque tueretur. (*)

III.

Quod Iohanni suppositum est dictum de tribus in coelo testibus hoc jure meritoque rejecit Lutherus & in vernacula versione praeteriit.

Dictum illud 1 Ioh. 5, 7. spurium esse, a viris eruditissimis accurate demonstratum est. (Legas celeberrimum

(*) Qui plura scire cupit, legat Io. Alphons. Turretinum, (dilucidationum vol. 2. pag. 356.) Iacobum Serces, (traité sur les miracles, pag. 203.) Samuelem Chandler, (critical history of the life of David, Part. I. pag. 230. ex interpretatione vernacula clarissimi Diedrichs,) alios,

rimum Griesbachium in egregia novi testamenti editione, vol. 2. pag. 225-226.) Lutherum vero quoad vixerit ita egisse, ut in thesi affirmamus, tam certum est, quam quod certissimum. Quo utroque posito summum virum ab imperitia, levitate animi, cordis malignitate, aliisque opprobriis vindicamus. Sed de hac re, quam minime exhaustam esse videmus, alias plura. Lutheri constantia excellentior est Erasmi timiditate.

IV.

Historia adulterae apud Iohannem Evangelistam (cap. VII, 53, VIII, 1-11) a suppositione vindicari potest.

Qui nuper Paraphrasin evangelii Iohannis cum notis & cantabrigiensis codicis latino textu edidit eruditissimus Semlerus dictam pericopen (P. I. pag. 275-278.) supposititiam declarare videtur. Quominus vero huic sententiae, cui & alios magni nominis viros favere constat, adfentiamur, impediunt gravia quaedam argumenta, tum externa, ut loqui amant, tum interna: de quibus coram plura dicemus.

